

[Brixtofte]

25.000 kr., findes der måske kun – måske, læg mærke til det! – måske kun 500–1.000 eksempler på. Ja men så findes der mange andre eksempler, hvor vedkommende tjener 50.000 kr. eller 60.000 kr. eller 40.000 kr., og lægger vi det sammen, findes der masser af eksempler, mange tusinder. For øvrigt: er det så afgørende, om en uretfærdighed rammer 500 eller den rammer 5.000?

Formanden:

Jeg går ud fra, at jeg er en af de få, der ikke kender omtalte sherif rigtig nøje.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

En kort bemærkning først til hr. Brixtofte: nej, naturligvis er en uretfærdighed lige stor, hvad enten den rammer 5.000 eller 500, men vores muligheder for at finde den og rette op på eventuelle skævheder bliver nu altså nemmere, hvis det drejer sig om få tilfælde.

Det andet, jeg vil sige til venstre, er, at jeg ikke fik noget svar på, hvorfor venstre den 2. december så varmt takkede ministeren for dette forslag, og det var bestemt ikke i nogen anden sammenhæng, det var lovforslag nr. L 92.

Til SF vil jeg gerne sige: det er rigtigt, at man ikke råder over de pensionsbidrag, man har indbetalt. Det gør selvpensionister heller ikke. Man kan ikke råde over de bidrag, man indbetaler. De er trukket fra i indkomsten på nøjagtig samme måde som det fiktive beløb, vi nu tillægger tjenestemænd. Der bliver ikke indbetalt noget. Det betyder også, at det i praksis er trukket fra lønnen. Det har aldrig nogen sinde figureret på selvangivelsen, og dermed er det skattefrit.

(Kort bemærkning).

Brixtofte (V):

Jeg er ked af, at fru Aase Olesen ikke forstår ironi. Når jeg den dag takkede for forslaget, var det ment ironisk.

Formanden:

Det kan måske ses i fortrykket. (Munterhed).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg er lidt skuffet over debatten her i dag. Jeg havde ventet mig langt mere, men jeg har selvfølgelig forklaringen: der mangler ca. 50 postbude, 30 sygeplejersker og 35 politibetjente på tilhørerpladserne. Så ville der nok have været noget mere gang i denne debat, sådan som vi oplevede det, da vi talte til rullestole herinde i første omgang. Men det må vi altså undvære i dag. Så bliver tonen jo lidt neddæmpet. Det tjener sagen måske også nok en hel del på.

Ingen centrum-demokrat af de mange, der sidder her i folketinget, vil bestride, at vi fra starten var betænkelige. Vores betænkeligheder er ikke blevet større, de er blevet mindre, efterhånden som vi har hørt på debatten og set, hvad der er kommet frem. Vi kan altså ikke blive særlig forbavsede over, at de velhavende her i landet, som ikke har gnist af chance for at få sociale ordninger, ikke rammes af dette. Det kan altså ikke bedrøve os så forfærdelig meget, for vi har da aldrig drømt om, at de skulle kunne rammes af det. Det kan altså ikke være nogen stor, ny opdagelse for os.

At socialdemokraterne fører en forfærdelig socialistisk politik derved, at de søger at gennemføre noget, som samtlige lønmodtagerorganisationer nærmest er imod, kan altså heller ikke gøre os helt forskrækkede over de fantastiske socialistiske virkninger, det her kan få.

Endelig: når blot man kan huske en lille smule tilbage, husker man jo fortidens synder. Jeg husker nok den situation, vi var i, da vi sad med en Hartlingregering og skulle forsvare nogle forslag til besparelser, som fik folk til at møde i hundredtusindvis herude på Slotspladsen og fik skabt strejker rundt omkring på arbejdspladserne og fik socialdemokraterne til at bruge en argumentation, der var lige så usaglig som den, der føres frem nu.

Alt det skal man have med i betragtning, og så siger man til sig selv: hvad er alt det her for noget? Er sandheden ikke den, at der er mennesker her i landet, der har talt besparelser, så vi efterhånden var ved at få ondt i ørerne og måtte sige: kan der virkelig spares så meget? Nu vil de samme mennesker fortælle borgerne, at man kan spare, uden at det gør ondt nogen steder. Staten skal ikke udbetale, kommunen skal ikke udbetale, men der er ingen mennesker, der kommer til at mær-